

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudkyň Mgr. Lenky Bahýřové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **M. T.**, zast. advokátem Mgr. et Mgr. Václavem Klepšem, sídlem Baranova 1026/33, Praha 3, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 3, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2020, č. j. 13 Az 53/2018 - 115,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2020, č. j. 13 Az 53/2018 - 115, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 30. 7. 2018, č. j. OAM-201/ZA-ZA11-P10-2017, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a řízení o kasační stížnosti ve výši 24.684 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. et Mgr. Václava Klepše.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a předcházející průběh řízení

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 7. 2018, č. j. OAM-201/ZA-ZA11-P10-2017 (dále jen „rozhodnutí žalovaného“). Rozhodnutím žalovaného nebyla stěžovateli udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Stěžovatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 10. 3. 2017 z důvodu svého pronásledování na základě náboženství – je evangelickým křesťanem, pastorem baptistické církve. Stěžovatel popsal, že do roku 2012 byla jeho náboženská organizace („Iman Žoly“) legální, v roce 2013 však byla v důsledku nevyhovění podmínek registrace uzavřena. Stěžovatel mj. popsal, že v roce 2016 pokřtil ženu, následně však došlo ke dvěma fyzickým útokům ze strany jejího manžela muslimského vyznání, které si vyžádaly ošetření stěžovatele v nemocnici.

Na policii byl v souvislosti s tímto incidentem (pokřtěná žena podala, resp. ze strany svého manžela byla donucena podat oznámení policii o tom, že ji stěžovatel přinutil ke konverzi ke křesťanství) předvolán čtyřikrát, dotazy policie však směřovaly spíše k náboženské činnosti stěžovatele, byl obviňován z podněcování náboženského konfliktu; stěžovatel se proto z obavy před možnými trestněprávními následky rozhodl i s rodinou vycestovat (společně se stěžovatelem podala žádost o mezinárodní ochranu jeho manželka a dvě děti).

[3] Žalovaný v rámci řízení o žádosti stěžovatele nedospěl k závěru, že by stěžovatel mohl ve vlastní povědomí odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný uvedl, že stěžovatel vycestoval ze země původu plánovaně, nebylo zjištěno, že by prchal ze země původu pod tlakem tíživých okolností či stupňujícího se tlaku, který by na něj byl záměrně a cíleně vyvíjen z azylově relevantních důvodů, či že by takové jednání ze strany jakýchkoli subjektů reálně hrozilo či bylo cíleně trpěno či záměrně tolerováno ze strany státních orgánů. Žalovaný nenalezl v postupu vyšetřování okolností kolem podaného oznámení na stěžovatele ženou, kterou měl stěžovatel údajně donutit ke konverzi, žádné závažné či cílené a protiprávní jednání zaměřené proti stěžovateli z náboženských motivů. Nebylo zjištěno, že by policie ignorovala fyzické napadení stěžovatele manželem dotčené ženy na základě nahlášení skutečností v nemocnici, stěžovatel byl naopak policií vyzván, aby se k věci vyjádřil. Pokud byla v oznámení na policii uvedena lživá informace o nucené konverzi, policie je i takové oznámení povinna šetřit, přičemž vyjma chování některých policistů, které stěžovatel označil jako arogantní a urážlivé, nebylo v řízení zjištěno jednání, které by bylo možno považovat za závažné porušení lidských práv a pronásledování dle zákona o azylu.

[4] Žalovaný uvedl, že stěžovatel vyznává křesťanskou víru již od roku 1997 a i přes skutečnost, že se v zemi původu setkal s jednotlivými ústrky či projevy nesouhlasu jiných osob, v řízení nebylo zjištěno ze strany státních orgánů žádné závažné jednání vůči stěžovateli, který vystudoval duchovní seminář, cestoval do zahraničí, pracoval, podnikal. Nebylo zjištěno, že by stěžovatel a jeho rodinní příslušníci nemohli svobodně vyznávat křesťanskou víru, během pohovoru uvedl, že církve dělala do roku 2015 mnoho dobročinných akcí, spolupracovala také s obvodním policistou ohledně zjišťování adres problémových rodin, organizovala akce pro děti. Pokud v souvislosti se změnami v kazašské legislativě došlo k ukončení dosud platné registrace náboženské skupiny, která svojí povahou, resp. počtem členů nespĺňovala podmínky pro zákonnou registraci náboženského uskupení, tento akt sám o sobě nevypovídá o cíleném pronásledování konkrétního náboženského sdružení. Zjištěno nebylo žádné závažné systematické jednání vůči jemu samotnému či členům náboženské skupiny „Iman Žoly“.

[5] Na základě zjištěných informací žalovaný nezjistil, že by v zemi původu stěžovatele bylo vůči osobám vyznávajícím křesťanskou víru systematicky a cíleně postupováno jakkoli tvrdě či diskriminačně. V Kazachstánu, byť je majoritně muslimskou zemí, zákon umožňuje všem lidem svobodnou volbu náboženství a vláda se do ní nesmí vměšovat. Zákon zakazuje nucenou konverzi osob k jakémukoli náboženství. Potíže stěžovatele spočívaly v opakovaném předvolání na policii v souvislosti s podáním vysvětlení na základě podání ženy ohledně údajného nátlaku přijmout křesťanskou víru, přičemž tato skutečnost neměla žádný reálný dopad do života stěžovatele a jeho rodiny, které by bylo možné vyhodnotit jako pronásledování z azylově relevantních důvodů. Pokud zákon v Kazachstánu zakazuje nucenou konverzi k náboženství, je podle žalovaného podání vysvětlení stěžovatele na policii v souvislosti s podaným oznámením konvertitky (byť vymyšleného obsahu) zcela obvyklou praxí.

[6] K otázce, zda lze stěžovateli udělit azyl z humanitárního důvodu ve smyslu § 14 zákona o azylu, žalovaný uvedl, že přihlédl k celkové situaci stěžovatele, jeho věku, zdravotnímu stavu a neshledal zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu; stěžovatel je bez zdravotních či jiných obtíží, je práce schopný, schopný cestovat a kontaktovat úřady, měl a má možnost

pokračování

si případně při splnění podmínek upravit svoje pobytové oprávnění. Následně žalovaný posoudil, zda stěžovatel nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. K tomu fakticky zopakoval důvody již uvedené a doplnil, že ze shromážděných informací nic nenasvědčuje tomu, že by stěžovatel byl v případě svého návratu do vlasti jakkoliv postižen za svoji azylovou žádost v zahraničí. Po zhodnocení výpovědi stěžovatele o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jeho hlavních motivů k odchodu z vlasti a aktuálních informačních pramenů nedospěl žalovaný k závěru, že by stěžovateli v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu. K bezpečnostní situaci v zemi původu žalovaný uvedl, že je stabilní, neprobíhá zde ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu ke stěžovateli za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Případné vycestování stěžovatele neshledal ani rozporným s mezinárodními závazky České republiky.

[7] Městský soud v napadeném rozsudku nejprve shrnul, že stěžovatel byl pastorem náboženského sdružení Církev evangelických křesťanů baptistů „Iman Žoly“. Toto sdružení bylo dle osvědčení Ministerstva spravedlnosti republiky Kazachstán, Justiční správy Východokazašské oblasti ze dne 19. 4. 2001 registrováno, čímž bylo oprávněno k provozování činnosti v souladu se zakládacími dokumenty v rámci kazašské legislativy. Nařízením Ministerstva spravedlnosti Republiky Kazachstán, Justičního odboru Východokazašské oblasti ze dne 3. 7. 2013 č. 400r pozbyla osvědčení o registraci daného náboženského sdružení platnosti a byla provedena jeho likvidace. Církev evangelických křesťanů baptistů „Iman Žoly“ je tedy neregistrovaným náboženským sdružením. Městský soud konstatoval, že v Kazachstánu je sice zaručena svoboda vyznání, avšak kazašská právní úprava stanovuje určitá pravidla pro vykonávání náboženské činnosti; k tomu citoval z výroční zprávy Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 15. 8. 2017 o svobodě vyznání v Kazachstánu za rok 2016 a ve vztahu k povinnosti registrace náboženských skupin danou kazašskou právní úpravou odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2008, č. j. 7 Azs 12/2008 - 98, s tím, že samotný požadavek na registraci náboženské skupiny není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, nejedná se o pronásledování ve smyslu ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu.

[8] S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2009, č. j. 5 Azs 7/2009 - 98, č. 1913/2009 Sb. NSS, se městský soud zabýval tím, zda jednání kazašských státních orgánů vůči stěžovateli dosáhlo takové intenzity, kterou by bylo možné považovat za pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu, a dospěl k závěru, že žalovaný se touto otázkou, tj. pronásledováním z náboženských důvodů, zabýval dostatečně, stěžovatel nebyl z tohoto důvodu nikdy zadržen či trestně stíhán, se státními orgány neměl problémy. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, č. 1749/2009 Sb. NSS, městský soud uvedl, že ne každé jednání kazašských státních orgánů při vynucování zákona o registraci náboženských organizací, jež by bylo v evropském právním prostoru nepřijatelné, dosahuje intenzity pronásledování či vážné újmy. Státy mají možnost omezit svobodu projevu náboženství na svém území a mohou v souladu se zákonem vynucovat dodržování stanovených povinností a jejich porušení mohou trestat. Za důvod pro udělení mezinárodní ochrany by toto trestání mohlo být považováno až za situace, kdy by dosahovalo určité intenzity.

[9] Městský soud uvedl, že do popisovaného incidentu v roce 2016 nebyl stěžovatel trestně stíhán, na policii byl sice předvoláván, avšak nikoli pro své jednání. Jako pastor podával vysvětlení v případech týkajících se jeho církve, nikdy nebyl z ničeho obviněn. Stěžovatel tedy nebyl v té době pro své náboženské vyznání vystaven takovému zájmu státních orgánů, které by bylo excesivní, nepřiměřené; nedosahovalo tak intenzity pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Potíže stěžovatele, kvůli kterým se nakonec rozhodl opustit svou vlast, začaly až v létě 2016, v důsledku údajně nuceného křtu jedné ženy. Vzhledem k tomu, že stěžovatel v průběhu

soudního řízení předložil rozhodnutí prokuratury ve městě Ust'-Kamenogorsk ze dne 3. 9. 2018 o vyhlášení pátrání po podezřelém (obžalovaném), dále usnesení Městského soudu Ust'-Kamenogorsk ze dne 19. 11. 2018, kterým byla nařízena exekuce majetku v jeho vlastnictví v podobě nakládání s majetkem a užívání po dobu předběžného šetření (do dne 22. 12. 2019), usnesení soudního vykonavatele o exekuci majetku ze dne 7. 12. 2018, rozhodnutí Okresního soudu v Ust'-Kamenogorsku ze dne 14. 2. 2019, kterým bylo vyhověno žádosti o výkon domovní prohlídky v místě bydliště stěžovatele a protokol o domovní prohlídce ze dne 21. 2. 2019, soud uvedl, že nezpochybňuje, že stěžovatel je v Kazachstánu trestně stíhán; připomněl, že stěžovatel o svém obvinění z porušení čl. 174 kazašského trestního zákoníku hovořil již při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu a při pohovoru.

[10] Městský soud následně zdůraznil, že církev stěžovatele byla zlikvidována již v roce 2013, přesto stěžovatel mohl svou víru praktikovat až do roku 2016, aniž by byl on osobně předmětem zájmu policie či jiných státních orgánů. Dokonce se jeho církev až do roku 2015 účastnila přípravy dárků na Vánoce a Velikonoce. Před daným incidentem nebyl z ničeho obviňován, nebylo proti němu vedeno trestní stíhání, mohl pracovat, podnikat, mohl též cestovat. Vyšetřován byl až v souvislosti se ženou, která přijala jeho víru a byla pokřtěna, a následným konfliktem s jejím mužem a trestním oznámením, které podala na policii. Městský soud měl ve shodě s žalovaným za to, že za pronásledování ve smyslu zákona o azylu není možné považovat samotnou skutečnost, že žalobce byl několikrát předvolán na policii a bylo proti němu zahájeno trestní stíhání (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2013, č. j. 7 Azs 13/2013 – 47). Městský soud v případě stěžovatele neshledal skutečnosti, které by vedly k označení trestního stíhání jako azylově relevantního.

[11] Ve vztahu k neudělení humanitárního azylu městský soud s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2018, č. j. 6 Azs 6/2018 – 33, uvedl, že žalovaný se rovněž s touto otázkou vypořádal dostatečně. Ve vztahu k neudělení doplňkové ochrany se městský soud ztotožnil s hodnocením žalovaného, odůvodnění rozhodnutí žalovaného považoval za dostatečné, přezkoumatelné a plně na něj odkázal.

[12] K námitkám stěžovatele městský soud mj. uvedl, že žalovaný zjistil skutkový stav věci dostatečně, stěžovateli umožnil uvést a doložit všechny podstatné skutečnosti, provedl s ním pohovor a shromáždil dostatek podkladů vztahujících se k aktuální situaci v Kazachstánu, shromážděné podklady pocházejí z doby blízké vydání napadeného rozhodnutí. K argumentaci stěžovatele ohledně kvality demokracie v Kazachstánu městský soud zdůraznil, že nižší úroveň demokracie sama o sobě není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2005, č. j. 3 Azs 303/2004 - 79). K námitce stěžovatele, že žalovaný nesprávně vyhodnotil, že stěžovatel ze své vlasti odjel plánovaně a že neprchal pod tlakem tíživých okolností, městský soud souhlasil se stěžovatelem, že z okolností, za kterých stěžovatel se svou rodinou opustili svou vlast, nelze dovozovat, že by podaná žádost o udělení mezinárodní ochrany byla účelová. Skutečnost, že k opuštění země využil pozvání na svatbu své neteře, která se odehrála v Německu, neznamená, že by svým odchodem nereagoval na aktuální situaci popsanou výše. Toto dílčí nesprávné hodnocení učiněné žalovaným však městský soud neshledal jako důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí, na celkové vyhodnocení případu neměl tento nedostatek podstatný vliv.

II. Obsah kasační stížnosti

[13] V kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že rozsudek městského soudu napadá z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Namítal, že soud nedostatečně přezkoumal činnost správních orgánů, které nevycházely ze spolehlivě zjištěného stavu věci a zároveň napadený rozsudek odůvodnil nepřesvědčivě.

pokračování

[14] Přijatelnost kasační stížnosti dle § 104a s. ř. s. spatřuje stěžovatel v tom, že městský soud nevyhodnotil situaci v souladu se zákonem, pochybil při výkladu práva, nerespektoval ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu a zároveň je jeho rozhodnutí stiženo vadou nepřezkoumatelnosti, což jsou pochybení výrazné intenzity mající hmotněprávní dopad a tak podstatně překračují svým významem vlastní zájmy stěžovatele.

[15] Stěžovatel uvádí, že správní orgán řádně nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (porušení § 3 správního řádu), nedostatečně provedl dokazování (§ 50 odst. 3 správního řádu) a dopustil se porušení zásad obsažených v § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Dále uvádí, že skutková podstata, z níž žalovaný vycházel, nemá oporu ve spise, je s ním v rozporu, a že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to ovlivnilo jeho zákonnost.

[16] Stěžovatel ve správním řízení za důvod své žádosti o azyl označil obavu o svůj život po případném návratu do státu původu, předmětná obava tkvěla hlavně v tom, že stěžovatel je pastorem baptistické církve, tedy osobou zastupující církev na veřejnosti. Jak stěžovatel již několikrát poukazoval a v rámci správního řízení dokládal, v Kazachstánu dochází k perzekuci křesťanů ze strany státních orgánů. Stěžovatelem doložené případy perzekuce křesťanů byly přitom žalovaným nesprávně vyhodnoceny jako nerelevantní ve vztahu k osobě stěžovatele. Z podkladů předložených stěžovatelem je zřejmé, že odjezd stěžovatele z Kazachstánu byl motivován tlakem, který se projevoval jak ve vztahu k osobě stěžovatele, tak i obecně ve vztahu k představitelům baptistické církve i jiným křesťanským církvím v Kazachstánu, přičemž i z tohoto všeobecného tlaku vůči církvi stěžovatele plynou zcela konkrétní hrozby pro jeho osobu. Z předložených zpráv o situaci křesťanů vyplývá, že tlak vůči křesťanským církvím a zvláště církvi baptistické v Kazachstánu i nadále pokračuje. Zdokumentované případy nátlaku na představitel křesťanských církví také dokreslují situaci stěžovatele a dokládají cílený postup orgánů republiky Kazachstán vůči představitelům křesťanských církví. Tento postup má přitom několik rovin, a to jak přímý nátlak spočívající v kriminalizaci činnosti představitelů církve, tak i v pasivním přihlížení odpovědných orgánů k násilí páchanému soukromými osobami. Na ochranu státu se nelze v Kazachstánu spolehnout a naopak jsou zde dány důvody ukazující na aktivní roli státu při perzekuci rodiny stěžovatele i křesťanských církví obecně. Stěžovatel trvá na tom, že z předložených podkladů a tvrzených skutečností lze vyvodit přímé ohrožení jeho osoby.

[17] Stěžovatel opakovaně poukazuje na to, že ze zákazu baptistické církve v Kazachstánu (která legálně působí v České republice) jednoznačně vyplývá, že v Kazachstánu dochází k perzekuci křesťanů. Ze zprávy mezinárodní organizace sídlící v Irsku, sledující dodržování náboženských práv ve světě „Church in chains“ za rok 2017 je patrné, že dochází k napadání kostelů ze strany soukromých osob i státních institucí, ukládání vysokých pokut za výkon náboženských aktivit jednotlivým pastorům církve a zakazování praktikování víry.

[18] Ohledně argumentů žalovaného o garancích vyplývajících z právního systému republiky Kazachstán, stěžovatel konstatuje, že z podstatné části jsou tyto garance závislé na libovůli vládnoucího režimu. Velká část garancí lidských práv, jakožto i demokratických hodnot, které jsou sice formálně deklarovány v ústavních a jiných právních předpisech je neslučitelná s autokratickým způsobem vládnutí v zemi, kde po celou dobu jeho existence je u moci stejná hlava státu a země ze všech hodnocení kvality demokracie vychází velmi nízko. Například dle indexu britské společnosti Economist Intelligence Unit je Kazachstán na 132. místě ze 167. hodnocených zemí v nejnižší kategorii autoritářských režimů. V indexu kvality demokracie organizace Freedom House dosahuje na stupnici o sedmi bodech hodnoty 6,71, přičemž stupeň sedm znamená nejméně demokratický režim. Během posledních 10 let se dle indexu kvality demokracie každým rokem zhoršuje. Úroveň občanské společnosti a nezávislost soudního

systému je hodnocena skóre 6,75, tedy tvrzení o tom, že jsou zde dány právní garance svobodného praktikování víry a ochrany státu před zásahem do osobní sféry jednotlivce, jsou velmi nejisté a v případě osob a skupin osob, které stát z jakéhokoli důvodu vyhodnotí jako nežádoucí, zcela iluzorní.

[19] Z rozhodnutí, jakož i ze správního spisu, lze zjistit, že žalovaný poměřoval tvrzení stěžovatele o obavě o svůj život pouze s formálními informacemi obsaženými ve spise, ze zpráv Ministerstva zahraničních věcí a dalších obecných zdrojů, aniž by zkoumal tvrzení stěžovatele. Stěžovatel nesouhlasí s hodnocením založených zpráv jako dostatečného zdroje informací pro ověření důvodnosti obavy stěžovatele. Tyto zprávy jsou pouze formálního charakteru, nemají nic společného se skutečným děním v Kazachstánu.

[20] Žalovaný ve svém rozhodnutí tak naprosto nedostatečným způsobem odůvodnil neexistující důvod humanitárního azylu ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu. Perzekuce církevních představitelů křesťanských církví v Kazachstánu je dle názoru stěžovatele důvodem pro udělení doplňkové ochrany, pokud by nebyly shledány dostatečné důvody pro udělení azylu. Žalovaný a městský soud přehlíží tu skutečnost, že stěžovatel byl fyzicky napaden a že se nejednalo o jednorázové napadení, ale že stěžovatel byl stejným mužem napaden celkem dvakrát, a to 30. 8. 2016 a 20. 10. 2016. O tomto svědčí předložené zdravotní zprávy z příslušných dnů. Navíc z okolností případu (nepotrestání útočnicka, naopak vyhrožování ze strany policie), je zřejmé, že celá akce byla plánovanou provokací ze strany státních orgánů a jednalo se o zprostředkovaný útok na baptistickou církev v Kazachstánu. Toto potvrzují i tresty udělené jiným křesťanským představitelům v Kazachstánu za uměle vyvolané či zcela smyšlené důvody. Během vyšetřování bylo stěžovateli policií přímo vyhrožováno závažnými následky, pokud bude ve své evangelizační činnosti v rámci Baptistické církve pokračovat. Kvůli svému působení jako pastor nepovolené církve byl stěžovatel předvolán na tajnou policii republiky Kazachstán.

[21] S ohledem na výše uvedené má stěžovatel za to, že žalovaný ve správním řízení neshromáždil dostatek podkladů pro posouzení otázky, zda jsou v případě stěžovatele dány důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 12 písm. b), § 14 nebo § 14a zákona o azylu. Stěžovatel ve správním řízení poměrně přesně identifikoval nebezpečí, které mu v případě návratu do vlasti podle jeho názoru hrozí. Bylo tedy na správním orgánu, aby tato tvrzení stěžovatele ověřil z jiných zdrojů, resp. aby získal aktuální informace o stavu v Kazachstánu. Jeho úvahy se pak měly promítnout do odůvodnění správního rozhodnutí, které by buď dalo obavám stěžovatele za pravdu, nebo které by tyto obavy naopak na podkladě jinak získaných informací vyvrátilo. Ve správním rozhodnutí však jakákoliv taková úvaha chybí a správní orgán se omezil pouze na konstatování formálních zdrojů. Z uvedených důvodů pak stěžovatel považuje za nezbytné poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2019, č. j. 9 Azs 39/2019 - 77, dle kterého odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství ve smyslu § 12 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu může být shledán i v případě příslušníka určitého náboženského společenství, který v minulosti nebyl vystaven žádnému konkrétnímu aktu pronásledování, pokud bude v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že už z důvodu jeho členství je přiměřeně pravděpodobné, že by pronásledování z tohoto důvodu byl v budoucnu vystaven. Takovou přiměřenou pravděpodobnost pronásledování lze shledat i v důsledku kriminalizace členství v daném náboženském společenství, přičemž rozhodující je zejména pravděpodobnost stíhání takové skutkové podstaty v praxi země původu žadatele o mezinárodní ochranu. Stejně tak nelze přeceňovat stěžovatelem zdůrazňovanou skutečnost, že stěžovatel z Kazachstánu bez problémů vycestoval, neboť bezproblémovost vycestování není sama o sobě relevantní pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu.

pokračování

[22] Žalovaný ani městský soud se rovněž nevypořádali s tvrzením stěžovatele, že mu v případě návratu do Kazachstánu hrozí nebezpečí z důvodu podání žádosti o mezinárodní ochranu v cizině, žalovaný si neobstaral žádné informace týkající se špatného zacházení s neúspěšnými žadateli o azyl po návratu do Kazachstánu. Případ perzekuce křesťanů včetně jejich kriminalizace v Kazachstánu byl medializovaný v českých i zahraničních sdělovacích prostředcích. Například tak činí Rádio Svobodná Evropa ve svém článku z 30. května 2018, který čerpá z výroční zprávy Komise USA o mezinárodní náboženské svobodě za rok 2017. V článku je uvedeno, že republika Kazachstán je zemí, kde dochází k „systematickému, trvalému a hrubému porušování náboženské svobody“. Dále je zde uvedeno, že jen v roce 2017 bylo 206 osob odsouzeno k výkonu trestu odnětí svobody za pokojný projev náboženské víry a že i jiní občanští aktivisté jsou účelově obviňováni z trestného činu terorismu. Situace se přitom dramaticky zhoršila po roce 2011, kdy byl přijat nový zákon o náboženství, který zpřísnil požadavky na registraci náboženských společností mimo jiné i zvýšením minimálního počtu členů, přičemž neregistrovaným náboženským společnostem zakázal výkon náboženských obřadů, šíření literatury, přípravu kněží a výuku. Fakticky tak došlo ke kriminalizaci základních náboženských činností. Výslovně je zde potvrzeno, že registraci neobdržela ani baptistická církev. Dále americká zpráva citovaná Rádiem Svobodná Evropa uvádí, že zákonem zřízená centra pro boj se sektami podporují nesnášenlivost proti náboženským menšinám a že úřady republiky Kazachstán používají článek 174 trestního zákoníku („Podněcování sociální a náboženské nenávisti“) k tomu, aby soudily zástupce některých náboženských společenství.

[23] Podle změn v zákoně o náboženství z roku 2017 platí, že děti podléhají omezení náboženské výchovy a zakazují se náboženské obřady v soukromých domech. Ve zprávě se uvádí, že nepronásledovanějšími jsou ze strany kazašské vlády křesťanské skupiny baptistů, adventistů sedmého dne a svědků Jehovových. Jsou zde uváděny příklady nepodmíněných odsouzení „za podněcování k náboženské nenávisti“ nebo nezaplacení pokut uložených v souvislosti s náboženskou činností. Zpráva také hovoří o situaci kolem člena komunity svědků Jehovových Teymura Akhmedova, který byl navzdory rakovině odsouzen k pětiletému vězení. Tresty jsou ukládány i za čtení knih, když v Kazachstánu existuje index 713 zakázaných knih, mezi nimi i mnoho knih s křesťanskou tematikou. Výše popsána situace perzekuce církevních představitelů křesťanských církví je dle názoru stěžovatele důvodem pro udělení doplňkové ochrany.

[24] S ohledem na výše uvedené stěžovatel má za to, že se žalovaný při svém rozhodování nevypořádal řádně se skutečnostmi, jež v daném případě vyšly najevo, a dostatečně nezkoumal všechny okolnosti, jež mohou být pro jeho rozhodnutí významné. Toto opomenutí žalovaného neodstranil ani městský soud, jenž se plně ztotožnil se závěry obsaženými v rozhodnutí žalovaného.

III. Vyjádření žalovaného

[25] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že napadené rozhodnutí i rozsudek městského soudu byl vydán v souladu s právními předpisy. Kasační stížnost obsahuje podle názoru žalovaného obdobné námitky jako žaloba, proto nepovažoval za nutné se k nim opakovaně vyjadřovat.

[26] Žalovaný odkázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2007, sp. zn. 1 Azs 40/2007. Podle nich je pro účely azylového řízení třeba vždy pečlivě posuzovat, zda konkrétní formy negativních reakcí žadatelova okolí dosáhly jednotlivě či ve svém souhrnu (kumulativně) takové intenzity, aby je bylo možno považovat za opatření působící psychický nátlak ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu (dnes jde o ustanovení § 2 odst. 8 citovaného zákona). Podle závěrů citovaného judikátu nepostačí, pokud půjde o pouhou sérii ústrků, byť

v jednotlivých případech i dosti intenzivních, pokud tyto ústrky ve svém celku nedosáhnou takové intenzity a systematickosti, že u dotčené osoby ve zcela zásadní míře snižují kvalitu života a berou životní perspektivu a vyvolají u ní silný pocit celkové bezvýchodnosti a beznadějnosti její situace.

[27] Dále žalovaný zdůraznil, že stěžovatel opustil zemi původu po zahájeném trestním řízení s jeho osobou, v době, kdy v dané kauze byl zatím vyslýchán pouze jako svědek, a to ve věci nucené konverze k náboženství, která je trestním zákoníkem Kazachstánu považovaná za trestný čin. Správní orgán zdůrazňuje, že k danému trestněprávnímu přezkoumání ze strany policie v zemi původu nedošlo na základě tvrzeného náboženského pronásledování, neboť baptistická církev „Iman Žoly“, jejíž byl stěžovatel pastorem, byla od července 2013 nelegální, neboť pozbyla zákonnou registraci, jež je Republikou Kazachstán požadována k provozování náboženských společností. Až do poloviny roku 2016 i přes nelegální provozování této církve stěžovatel neměl žádné problémy.

[28] Stěžovatel nebránil svá práva, jak mu zákony a právní řád jeho země původu umožňují, ani si popřípadě nenajal právní pomoc pro hájení svých práv a zemi opustil. Nevyužil tedy dostupné možnosti ochrany svých práv, které mu právní řád země původu nabízí, tudíž nesplnil podmínku, která je vyžadována konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu. Požadavek na registraci náboženské skupiny není pronásledováním dle zákona o azylu, ani není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Správní orgán v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2009, sp. zn. 5 Azs 7/2009. Trestní stíhání stěžovatele není azylově relevantním důvodem, opět s odkazem na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu v dané problematice. Dále si správní orgán dovoluje upozornit na nutnost bezprostřednosti podání žádosti o mezinárodní ochranu. V této souvislosti správní orgán odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2006, sp. zn. 2 Azs 137/2005, podle něhož je o azyl nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebránil-li tomu nějaké závažné okolnosti. Z provedeného řízení je ale naprosto zřejmé, že takové okolnosti v případě stěžovatele nenastaly.

[29] Stěžovatelem uvedené skutečnosti nelze brát jako azylově relevantní, tak jak je předpokládá zákon o azylu. Správnímu orgánu se jeví jako snaha stěžovatele legalizovat si pobyt na území ČR, k čemuž neslouží zákon o azylu, nýbrž zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003). Dle názoru žalovaného stěžovatel pouze domýšlí krajní scénáře v případě svého návratu do země původu a snaží se správnímu orgánu i soudu podsunout své domněnky jako skutečnost, aniž by měly jakoukoliv reálnou spojitost s jeho azylovým příběhem. Stěžovatelem predestinované skutečnosti v průběhu správního řízení správní orgán neshledal azylově relevantní tak, jak to vyžaduje dikce zákona o azylu.

IV. Replika stěžovatele

[30] V replice k vyjádření žalovaného stěžovatel uvedl, že při posouzení jeho věci v souvislostech je zřejmé, že nátlak na jeho osobu byl skutečně systematický a že svou situaci mohl zcela oprávněně vnímat jako bezvýchodnou. Má za to, že celý jeho příběh je nejprve třeba zasadit do kontextu kazašské státní politiky vůči menšinovým církvím, a to jak křesťanským, tak i muslimským. Tento nátlak je ve spisu doložen zprávami mezinárodních organizací popisujících státní církevní politiku, jak na všeobecné právní úrovni, tak i na osudech konkrétních osob perzekvovaných za svou náboženskou činnost. Ze všech těchto zpráv se podává, že tou

pokračování

nejpronásledovanější církví jsou baptisté a svědci Jehovovi. V takto definované atmosféře vyvolané oficiální státní politikou se pak odehrávaly jednotlivé kroky namířené proti stěžovateli, které v souhrnu dokládají oprávněnost azylové žádosti. Za této všeobecně známé situace aktivního postupu státu proti baptistické církvi, jakožto i všeobecně známé nedovolitelnosti se práva v situacích, kdy je konkrétní postup veden v rámci výkonu státní politiky (naplnění státního zadání), bylo zcela zřejmé, že obrana proti nezákonnostem, které se proti osobě stěžovatele vršily, nebude úspěšná. To mu dávaly orgány státní správy zcela jasně najevo, když ignorovaly jeho obranu a naopak zahajovaly další řízení proti osobě stěžovatele.

[31] Ačkoli byl napaden stěžovatel, věc byla po ohlášení policií překvalifikována na napadení z jeho strany, navíc byl obviněn z podněcování náboženské nenávisti a násilné obracení na víru. Ze zatykače na stěžovatele, který je součástí spisu, je zjevné, že tento příkaz k zatčení není nijak přezkoumatelně odůvodněn. Není zde zmíněn jediný důkaz, který by potvrdil, že by stěžovatel před křtem manželky muže, který jej napadl, použil násilí, vydírání nebo nějakou manipulaci. Ve věci byl dále předložen i exekuční příkaz, jehož význam nebyl správním orgánem ani soudem prvního stupně taktéž vyhodnocen.

[32] Městský soud v napadeném rozsudku podle stěžovatele své závěry o nedostatečně intenzivním zásahu do základních práv stěžovatele nekonfrontoval s otázkou existence oficiální státní politiky cílící na omezení náboženských práv a svobod určitých náboženských skupin, konkrétně pak baptistické církve, a nevyhodnotil, zda existuje za takové situace možnost se nezákonnému postupu státních orgánů, včetně nezákonného obvinění, bránit. To za situace, kdy Kazachstán je zemí nesvobodnou, kde vykonavatelé státní moci musí vykonávat státní politiku, i pokud je v rozporu s právy jednotlivce. I pokud by bylo přijato, že Kazachstán je oprávněn regulovat náboženské činnosti, než by bylo přípustné v prostoru evropského práva, těžko je možné přijmout závěr, že oprávněným důsledkem by mohlo být zatčení, kterému by nepředcházelo nesplnění případných předchozích správních trestů a exekuce majetku. V daném případě pak stěžovatel nemá ani pochybnosti o jasné souvislosti mezi svou náboženskou činností a nemožností dovolat se svých práv v neoprávněně vedeném řízení. Do jasné souvislosti pak stěžovatel dává i napadení ze strany soukromé osoby, její nepostupitelnost, a naopak vedení řízení z násilné trestné činnosti proti své osobě. S těmito skutečnostmi se městský soud ani žalovaný nevyřadili.

[33] Stěžovatel má také za to, že důkazy založené ve spisu dokládají oprávněnost jeho obav, neboť při návratu do země by byl jednoznačně zbaven svobody. Majetek mu byl v mezidobí zabaven, a tak by se neměl zřejmě ani kam vrátit. Rozhodně se tak nejedná o domýšlení pouze krajních scénářů, pokud zatčení je zcela jisté a odsouzení a dlouhodobé zbavení svobody je velmi pravděpodobné. Postup státních orgánů vůči jeho osobě je velmi intenzivní a systematické. Celou situaci stěžovatel považuje za důsledek své náboženské činnosti v zemi a součást výkonu státní politiky proti baptistické církvi. Z návratu do země má strach. Je si jist, že návratem by ztratil svobodu, a i jeho rodina by čelila šikaně ze strany státních orgánů.

V. Posouzení kasační stížnosti

[34] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté, vzhledem k tomu, že se v dané věci jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[35] Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vložil neurčitý právní pojem „*přesab vlastních zájmů stěžovatele*“. Znak tohoto pojmu jsou naplněny v případě „*rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu*“. Podle citovaného usnesení je tedy kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přijatelná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[36] Ve světle takto vymezených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že předloženou kasační stížnost shledal přijatelnou z důvodu vymezeného sub (4) kritérií přijatelnosti, a to ve vztahu k otázkám týkajícím se obav stěžovatele z pronásledování z důvodu náboženství v zemi původu a s tím spojeného možného naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany. Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.) a dospěl k následujícímu závěru.

[37] Kasační stížnost je důvodná.

[38] Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel brojí především proti závěrům žalovaného, resp. městského soudu, že mu nehrozí pronásledování z důvodu jeho náboženství, resp. postavení v náboženské skupině (pastora neregistrované církve).

[39] Z § 28 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13 nebo § 14 téhož zákona, udělí azyl přednostně (odst. 1). Pokud ministerstvo neshledá důvody k udělení ani jedné z forem mezinárodní ochrany, je povinno odůvodnit své rozhodnutí ve vztahu k oběma formám mezinárodní ochrany (odst. 2).

[40] Svoji argumentaci stěžovatel namířil proti posouzení důvodů pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. b) zákona o azylu a rovněž podle § 14 a 14a zákona o azylu, konkrétně proti nesprávně a nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu, který vedl k nesprávným závěrům žalovaného a městského soudu.

[41] V případě udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu je podmínkou, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

[42] Pronásledováním se podle § 2 odst. 4 zákona o azylu rozumí „*závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna průvodci pronásledování*“. Srov. též čl. 9 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „*kvalifikační směrnice*“), kterou zákon o azylu transponuje a podle níž (a) *bylo jednání považováno za pronásledování ve smyslu čl. 1 odst. 1 Ženevské úmluvy, musí být a) svou povahou nebo opakováním*

pokračování

dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchylovat, nebo b) souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému v písmenu a).

[43] Podle článku 10 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice „*pojem náboženství zahrnuje zejména zastávání teistických, neteistických a ateistických přesvědčení, účast nebo neúčast na formálních náboženských obřadech konaných soukromě nebo veřejně, sám nebo společně s jinými, jiné náboženské akty nebo vyjádření názorů anebo formu osobního nebo společenského chování založeného na jakémkoli náboženském přesvědčení nebo přikázaného jakýmkoli náboženským přesvědčením*“. Kvalifikační směrnice tedy podává širokou definici pojmu „náboženství“, neboť začleňuje všechny jeho složky bez ohledu na to, zda jsou veřejné či soukromé, kolektivní či individuální (viz rozsudek Soudního dvora EU ze dne 5. 9. 2012, Německo v. Y a Z, C-71/11 a C-99/11, bod 63, srov. též čl. 10 odst. 1 Listiny základních práv Evropské unie).

[44] Žadateli tedy lze poskytnout azyl pro odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství tehdy, „*jsou-li projevy náboženství nebo za určitých okolností i samotná příslušnost k určité náboženské komunitě či důsledky z těchto projevů a z této příslušnosti zřetelně plynoucí, přímým či zprostředkovaným důvodem ohrožení jeho života nebo svobody či důvodem opatření působících psychický nátlak nebo jiných obdobných jednání, pokud je provádí, podporují či trpí úřady země původu nebo pokud tato země není schopna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Projevy náboženství, ať veřejné nebo soukromé, vykonávané o samotě nebo společně s jinými boboslužbami, vyučováním, náboženskými úkony, zachováváním obřadu, vyznáním víry, a dále též nevyznávání či odmítání určitého náboženství či důsledky z nich plynoucí, musí být důvodem (přímým či zprostředkovaným) k projevům zákonem charakterizovaných forem negativních jednání vůči žadateli o azyl. Tato podmínka může být splněna, pokud projevy, nevyznávání či odmítání náboženství budou okolím daného jedince či orgány státní moci vnímány jako nežádoucí či nepřijatelné a pokud budou důvodem pro všeobecně výrazně negativní reakce vůči němu. Pro účely řízení o udělení azylu je však v každém takovém případě nutno pečlivě posuzovat, zda konkrétní formy negativních reakcí žadatelova okolí či orgánů státní moci dosáhly jednotlivě (typicky ohrožení života či svobody) či ve svém souhrnu takové intenzity, aby je bylo možno považovat za „opatření působící psychický nátlak“ ve smyslu § 2 odst. 7 zákona o azylu“ (cit. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2008, č. j. 7 Azs 12/2008 – 98).*

[45] Stěžovatel je pastorem náboženské skupiny, která z důvodu nesplnění podmínek pro registraci náboženských skupin v Kazachstánu není registrována. Městský soud v tomto ohledu sice správně poukázal na konzistentní judikaturu Nejvyšší správní soudu, že požadavek na registraci náboženských skupin v Kazachstánu zjevně nelze považovat za diskriminaci z důvodu náboženství takové intenzity, aby ho bylo možno bez dalšího považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu vykládaného v souladu s čl. 9 kvalifikační směrnice (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2007, č. j. 3 Azs 89/2007 – 68, či ze dne 10. 6. 2008, č. j. 8 Azs 23/2008 – 75), nicméně samotná skutečnost, že stěžovatelova náboženská skupina není registrována nebyla důvodem vycestování stěžovatele ze země původu. Jak k tomu uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 5. 2009, č. j. 5 Azs 7/2009 – 98, „*(o) samotného zákonného požadavku registrace náboženské skupiny a jejího vynucování zákonem dovolenými a zároveň přiměřenými prostředky, je však třeba zřetelně odlišovat taková případná represivní jednání bezpečnostních složek či jiných kazašských státních orgánů, která jsou zcela zjevným excesem ze sféry zákonem dovolených opatření a která zároveň mohou buďto samostatně nebo ve vzájemné kumulaci s ostatními opatřeními namířenými vůči konkrétní osobě dosáhnout intenzity pronásledování*“.

[46] Nutno připomenout, že přezkum udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu je postaven na potencialitě pronásledování v budoucnu po případném návratu žadatelů do země původu. Jedná se tedy o prospektivní rozhodování (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 47/2007 - 60, ze dne 9. 6. 2008, č. j. 5 Azs 18/2008 – 83,

či z poslední doby ze dne 29. 8. 2019, č. j. 9 Azs 39/2019 – 77). Při něm je využíván standard přiměřené pravděpodobnosti, kdy možnost budoucího pronásledování musí být reálná, nikoliv pouze hypotetická (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 - 82, či ze dne 13. 8. 2010, č. j. 4 Azs 11/2010 - 112). Případné předchozí pronásledování žadatele přitom představuje závažný ukazatel odůvodněnosti obav žadatele z pronásledování (viz čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice).

[47] Stěžovatel poukazoval na to, že byl z důvodu spočívajícího v náboženství dvakrát fyzicky napaden jedním mužem (manželem ženy, kterou jako pastor pokřtil); tyto ataky stěžovatel doložil zprávami o vyšetření z nemocničního zařízení. Stěžovatel dále popsal výsledky na policii po prvním z těchto útoků, poukazoval na arogantní chování policie v rámci těchto výslechů a rovněž uváděl, že jej vyšetřovatel obvinil z podněcování náboženského konfliktu podle čl. 174 trestního zákoníku. Žalovaný tyto události vyhodnotil tak, že policie následně věc vyšetřovala (stěžovatel byl policií vyzván, aby se ve věci vyjádřil), přičemž v takovém jednání policie neshledal žádné závažné či cílené a protiprávní jednání zaměřené vůči osobě stěžovatele z náboženských důvodů. Vzhledem k tomu, že v Kazachstánu je nucená konverze trestána, žalovaný neshledal pochybení policie ani v tom, že vyšetřovala okolnosti kolem podaného oznámení na stěžovatele ze strany ženy, kterou stěžovatel (údajně nuceně) pokřtil.

[48] S posouzením žalovaného lze souhlasit potud, že jednání policie (byť jej stěžovatel označil za arogantní) ve vztahu ke stěžovateli v průběhu vyšetřování popsaných incidentů (fyzické napadení stěžovatele a oznámení o údajně nucené konverzi), resp. některé jiné ústrky ze strany soukromých osob, na něž stěžovatel rovněž poukazoval (nadávky či výhrůžky ze strany sousedů či příbuzných jiného náboženského vyznání), samy o sobě, ale ani při své kumulaci ještě nepředstavují pronásledování ve smyslu shora vymezeném. Pokud však žalovaný na těchto závěrech ustal, pochybil. Nejvyšší správní soud totiž takové posouzení okolností, které by mohly nasvědčovat pronásledování stěžovatele z důvodu spočívajícího v náboženství - s ohledem na tvrzení stěžovatele v průběhu správního řízení, jimiž byl žalovanému vymezen prostor ke zjišťování skutkového stavu - neshledal dostačujícím.

[49] Předně je nutno uvést, že stěžovatel již ve správním řízení poukazoval na to, že vycestoval z důvodu obav před trestním stíháním, konkrétně odkázal na § 174 trestního zákoníku republiky Kazachstánu; ostatně tuto skutečnost v napadeném rozsudku vyzdvihl i městský soud. Součástí správního spisu jsou též stěžovatelem předložené internetové články poukazující mj. na aplikaci § 174 trestního zákoníku ve vztahu k představitelům některých církví, konkrétně např. článek ze dne 19. 1. 2016 obsahující doporučení ochránců lidských práv, podle něhož se představitelé veřejného života domnívají, že uvedený článek neodpovídá mezinárodním standardům, neboť v něm chybí zřetelné a jasné chápání toho, co znamená „sociální, národnostní a další nenávisť“, jejíž podněcování má toto ustanovení trestního zákoníku trestat. V předloženém doporučení (článku) se rovněž uvádí, že v roce 2015 bylo v Kazachstánu 88 řízení podle paragrafu o podněcování různých nesnášenlivostí s tím, že na jeho podkladě jsou stíháni občanskí aktivisté, ochránci lidských práv a náboženští činitelé. Žalovaný tyto materiály neshledal pro posuzovanou věc relevantní, neboť se výslovně netýkaly stěžovatele nebo jiných představitelů církve „Iman Žoly“. Takové vyhodnocení je nutno nejen ve světle podkladů shromážděných žalovaným ve správním řízení o zemi původu stěžovatele, ale též s ohledem na podklady předložené stěžovatelem v rámci řízení o žalobě (viz níže), jako nesprávné, resp. nedostatečné.

[50] Výroční zpráva Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických o svobodě vyznání za rok 2015 v Kazachstánu zmiňuje, že vláda zatýkala, zadržovala a věznila věřící, kriminalizovala slovní projevy „podněcující náboženský nesoulad“, dotazovala se členů kongregací na to, jak a proč si zvolili svou víru, zatýkala jednotlivce pro jejich „nezákonnou misionářskou činnost“ a „netradičním“ náboženským skupinám (zmiňováni jsou též baptisté,

pokračování

resp. evangeličtí křesťané), dávala v médiích nálepku „destruktivní sekty“. Stejná zpráva pak podrobněji popisuje jednotlivé incidenty státních orgánů namířené proti příslušníkům těchto skupin a zaznamenává též oznámení nevládní organizace na obranu svobody vyznání Sdružení náboženských organizací Kazachstánu (AROK), že orgány pověřené vymáháním zákonnosti interpretovaly vyjadřování obecných náboženských principů v průběhu rozhovorů jako formu vyvyšování jednoho vyznání nad ostatní a tedy jako „tvrzení o jeho nadřazenosti“, což bylo poté využito jako základ pro obvinění z „podněcování meziethnického nesouladu“. Stejná zpráva v aktualizované verzi, tj. za rok 2016, hovoří obdobně.

[51] Stěžovatel v řízení před soudem (neboť tak dříve učinit nemohl) předložil rozhodnutí prokuratury ve městě Ust'-Kamenogorsk ze dne 3. 9. 2018 o vyhlášení pátrání po stěžovateli ve vazbě na trestní řízení č. 115-024-02, v němž je stěžovatel obviněn právě z porušení článku 174 trestního zákoníku. V odůvodnění se uvádí, že stěžovatel „*se cestou nátlaku a vydírání občanky K. A. R. opakovaně pokusil obrátit ji k vyznávání jiného náboženství a učinit z ní člena církve RO CECHB „Iman Žoly“ (...). Z důvodu nezákonného vniknutí do cizí rodiny způsobil duševní a morální škodu, a také využil fyzické síly proti jejímu zákonnému manželovi K. S. M., který se pokoušel bránit jim v jejich schůzkách, při nichž byl její manžel nucen působit v sebeobraně. (...) ...v období od roku 2013 do roku 2016, kdy obžalovaný pokračoval ve své činnosti o vtažení občanů cestou podvodu a vydírání do komunity RO CECHB „Iman Žoly“; jejíž působení v té době již bylo v rozporu se zákonem v souladu s rozhodnutím soudu SMES pro VKO, a cestou lži obracení je do jiného náboženství proti vůli samotných poškozených a jejich příbuzných, čímž porušil článek 174 TZ RK „Podněcení sociálního, národního, rodového, rasového, stavovského nebo náboženského sporů“.* Jak vyplývá z překladu článku 174 odst. 1 trestního zákoníku, předloženého stěžovatelem v řízení o žalobě, „*úmyslné akce směřující k zavedení společenské, národní, rodové, rasové, stavovské nebo náboženské nenávisti, urážky národní cti a důstojnosti nebo náboženského cítění občanů, jakož i propaganda výjimečnosti, nadřazenosti nebo méněcennosti občanů na základě jejich náboženské, stavovské, národní, rodové nebo rasové příslušnosti, pokud jsou tyto akce spáchány veřejně nebo s využitím bromadních sdělovacích prostředků nebo informačních a komunikačních sítí, jakož i výrobou nebo distribucí literatury nebo jiných informačních médií, vyvolávající náboženské, stavovské nebo náboženské neshody*“ se trestají omezením svobody po dobu dvou až sedm let nebo odnětím svobody na stejnou dobu.

[52] Stěžovatel v řízení o žalobě rovněž předložil usnesení Městského soudu Ust'-Kamenogorsk ze dne 19. 11. 2018, kterým byla nařízena exekuce majetku v jeho vlastnictví v podobě nakládání s majetkem a užívání po dobu předběžného šetření, tedy do dne 22. 12. 2019, dále usnesení soudního vykonavatele o exekuci majetku ze dne 7. 12. 2018. Stěžovatel doplnil důkazy též o rozhodnutí Okresního soudu v Ust'-Kamenogorsku ze dne 14. 2. 2019, kterým bylo vyhověno žádosti o výkon domovní prohlídky v místě bydliště stěžovatele, a protokol o domovní prohlídce ze dne 21. 2. 2019.

[53] Městský v napadeném rozsudku k uvedenému rozhodnutí o pátrání po stěžovateli, resp. příkazu k zatčení stěžovatele, uvedl pouze tolik, že žalovaný se trestním stíháním stěžovatele zabýval a následně s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2013, č. j. 7 Azs 13/2013 – 47, dospěl k závěru, že v daném případě „*(ž)ádné skutečnosti, které by vedly k označení trestního stíhání jako zbytečně relevantního, nebyly v daném případě zjištěny*“. Nejvyšší správní soud musí konstatovat, že žalovaný se trestním stíháním stěžovatele z důvodu porušení čl. 174 trestního zákoníku nezabýval, přestože takové nebezpečí stěžovateli dle jeho tvrzení hrozilo, a proto nemohl být sestaven komplexní obraz o potenciálním pronásledování stěžovatele z důvodu náboženství v případě jeho návratu do země původu. Přes doložené doklady o trestním stíhání a s tím souvisejících úkonů (zejména exekuce majetku), kterými stěžovatel potvrdil své obavy ze zahájení trestního stíhání a s tím spojenou reálnou hrozbu zásahu do osobní svobody v případě návratu do země původu, tak neučinil ani městský soud – a to i přes povinnost provést úplné a *ex nunc* posouzení jak skutkové, tak právní stránky věci na základě přímé aplikace čl. 46

odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany.

[54] Městský soud v napadeném rozsudku vyšel ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2012, č. j. 7 Azs 9/2012 – 46, resp. ze dne 26. 7. 2013, č. j. 7 Azs 13/2013 – 47, podle něhož „(h)rozba trestního stíhání či již zahájené stíhání může být sama o sobě azylově relevantní, pokud osobě, jež je jí obrožena, v souvislosti s tím brozí skutečně zásadní fyzické či psychické útrapy či dokonce smrt již jen z důvodu, že v zemi původu takové následky trestního stíhání pravidelně (tj. ve významné části případů) nastávají, tj. jsou přiměřeně pravděpodobné (§ 12 a § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu). Dále tak tomu může být v případech, kdy je z konkrétních skutečností patrné, že u žadatele se okolnosti jeho stíhání či možného stíhání v nežádoucím směru významně a s velmi tíživými důsledky pro sféru jeho základních práv vymykají obvyklým standardům země původu, např. proto, že stíhání je vedeno z účelových politických důvodů či proto, aby zastrašilo, umlčelo či jinak nelegitimně ovlivnilo stíhaného nebo jej připravilo o majetek, případně zničilo jeho společenské postavení, přičemž prostředky k nápravě takto účelového trestního stíhání a na ochranu stíhaného v zemi původu nejsou k dispozici či jsou neúčinné. Azylově relevantním důvodem proto většinou nebudou excesy při vyšetřování, a to zpravidla ani dějí-li se opakovaně, nejsou-li vedeny zlovolným záměrem, či obecně tvrdá praxe orgánů trestní spravedlnosti, nedosahuje-li nelidských rozměrů.“ Tento rozsudek nastiňuje některé situace, za nichž může trestní stíhání žadatele o mezinárodní ochranu dosáhnout intenzity pronásledování, a to ve vazbě na konkrétní situaci stěžovatele, s nímž bylo v zemi původu vedeno trestní stíhání pro podezření ze spáchání trestného činu obchodování s lidmi a pracovního vykořisťování.

[55] Přestože jistě platí, že institut mezinárodní ochrany nemá sloužit k tomu, aby se žadatelé vyhnuli negativním důsledkům trestního stíhání v zemi původu, někdy může být obtížné rozlišit, zda trestně stíhaný či odsouzený žadatel je pronásledován z azylově relevantních důvodů. Jak se uvádí v Příručce Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky k postupům pro určování právního postavení uprchlíků, doplněné vydání, Ženeva, leden 1992 (dále jen „Příručka UNHCR“), bod 56, „(j) e třeba rozlišovat mezi pronásledováním a potrestáním za trestný čin podle obecného práva. Osoby prchající před trestním stíháním či potrestáním za takovýto trestný čin nejsou za normálních okolností uprchlíky. Je třeba připomenout, že uprchlík je obětí - nebo potenciální obětí - bezprávi, a ne osobou prchající před zákonem“. Tento rozdíl však nemusí být vždy zřetelný (bod 57 Příručky UNHCR).

[56] Příručka UNHCR uvádí některé případy, kdy trestní stíhání nebo samotný trest dosáhne intenzity pronásledování. Jedná se předně o situace, kdy je trestní stíhání či trest sám o sobě perzekucí, tedy je založen na některém z azylově relevantních důvodů; kriminalizován je tady samotný výkon základního lidského práva (např. „nezákonná“ náboženská výchova vlastních dětí). V těchto případech bude nutné zjistit, zda právní norma, která takový trest ukládá, není v rozporu s obecně akceptovatelnými normami lidských práv (bod 59 Příručky UNHCR, např. Mezinárodní pakt o lidských právech, Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod).

[57] Dále může být intenzity pronásledování dosaženo v situaci, kdy osoba vinná spácháním trestného činu může být vystavena zjevně nepřiměřenému trestu. Nicméně ve skutečnosti mnohdy není persekucí sám zákon, ale jeho aplikace (viz Kosař, D. Nestátní subjekty v definici uprchlíka. 1. vyd. Brno: Masarykova univerzita, Právnická fakulta, 2013, s. 26). V tomto ohledu je nutno poukázat na kvalifikační směrnici, která v čl. 9 odst. 2 písm. c) mezi jednání, jež mohou být považována za pronásledování, řadí též diskriminační trestní stíhání nebo trestání. Diskriminační je přitom trestní stíhání či samotné trestání tehdy, kdy je sice určité trestněprávní ustanovení aplikovatelné na všechny, avšak stíhány (trestány) jsou – z azylově relevantních důvodů - pouze některé osoby, případně je pouze některým osobám za stejné jednání ukládán přísnější trest. Kvalifikační směrnice za pronásledování (je-li založeno na azylově relevantních důvodech) rovněž v čl. 9 odst. 2 písm. d) považuje odepření soudní ochrany, které vede k nepřiměřenému nebo diskriminačnímu trestu.

pokračování

[58] Jak vyplývá z judikatury Soudního dvora EU, aby jednání mohlo být považováno za pronásledování, je nezbytná existence „vážného porušení“ náboženské svobody, kterým je dotyčná osoba postižena významným způsobem. Tento požadavek bude splněn, pokud je žadatel o mezinárodní ochranu z důvodu výkonu svobody náboženského vyznání v zemi původu vystaven skutečnému nebezpečí, že bude pronásledován či s ním bude ze strany původce pronásledování zacházeno nelidským či ponižujícím způsobem, či mu bude uložen nelidský či ponižující trest (viz rozsudek Soudního dvora EU ze dne 5. 9. 2012, Německo v. Y a Z, C-71/11 a C-99/11, body 59, 67). Pokud z důvodu výkonu svobody náboženského vyznání v zemi původu stěžovatele skutečně dochází k aplikaci ustanovení trestního zákoníku, a pokud je trest odnětí svobody za takový trestný čin skutečně ukládán, může se jednat o pronásledování (srov. k tomu rozsudek Soudního dvora EU ze dne 4. 10. 2018, Bahtiyar Fathi, C-56/17, bod 96, a obdobně ze dne 7. 11. 2013, X, Y a Z v. Minister voor Immigratie en Asiel, C-199/12 až C 201/12, bod 56).

[59] Ve vztahu k trestnímu stíhání stěžovatele, jehož hrozba, resp. její důsledky, včetně souvisejících postupů (např. exekuce majetku stěžovatele), se posléze ukázaly jako reálné, tak bude muset být provedeno podstatně důkladnější posouzení otázky, zda trestní stíhání a následně případné potrestání stěžovatele nedosahuje intenzity pronásledování. Správní orgán se proto v dalším řízení zaměří na zjištění takových informací o zemi původu, které poskytnou podklad pro přijetí závěru, zda trestní stíhání, resp. trestání na podkladě § 174 kazašského trestního zákoníku není zneužíváno za účelem represe představitelů netradičních (zejména křesťanských) náboženských skupin, resp. zda není ve vztahu k těmto skupinám aplikováno diskriminačním způsobem. V tomto ohledu zároveň nelze odhlížet od vlastní věrohodné výpovědi stěžovatele, která se v podstatných bodech rozchází s odůvodněním zatýkacího rozkazu předloženého stěžovatelem – zde je obviňován jednak z fyzického útoku na manželku pokřtěné ženy (přestože měl být sám napaden) a dále z násilné konverze (přestože pokřtěná žena měla o křest sama projevit zájem a oznámení o nucené konverzi měla podat pouze z donucení manžela). Současně musí být zjišťováno, zda jsou osobám odsouzeným na podkladě uvedeného ustanovení skutečně ukládány tresty odnětí svobody, případně zda tyto tresty nejsou ukládány výlučně či převážně představitelům netradičních, resp. neregistrovaných křesťanských náboženských skupin.

[60] V tomto ohledu přitom rovněž bude muset být přihlédnuto ke skutečnosti, kterou žalovaný i městský soud dosud toliko vzali na vědomí, a sice že stěžovatel není řadovým členem církve „Iman žoly“, nýbrž jejím pastorem. Stěžovatel tuto skutečnost ve správním řízení doložil protokolem z ustavujícího shromáždění této církve ze dne 28. ledna 2001, podle něhož byl jednomyslně zvolen „vedoucím sdružení“. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, zaujal právní názor, že zastává-li žadatel o mezinárodní ochranu v rámci azylově relevantní skupiny významné postavení, je správní orgán povinen k této skutečnosti přihlédnout a zaměřit se na to, zdali u takového žadatele neexistuje zvýšená pravděpodobnost pronásledování (oproti řadovým členům dané skupiny), a to právě z důvodu jeho významného postavení ve skupině. Skutečnost, že stěžovatel byl pastorem, což ostatně odpovídá i jeho tvrzením, že organizoval shromáždění věřících či prováděl křest, žalovaný ve svých úvahách nijak žádným způsobem nezohlednil a městský soud k této skutečnosti pouze konstatoval, že ani v postavení pastora stěžovateli nic nehrozí. Tato skutečnost je přitom podstatná i pro posouzení otázky, zda stěžovatel má v zemi původu k dispozici dostupnou a účinnou ochranu ve smyslu čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice.

[61] Na existenci účinné ochrany před pronásledováním ze strany soukromých původců pronásledování se žalovaný zaměřil toliko formálně, přičemž ve vztahu ke dvěma násilným útokům ze strany jiné osoby z důvodů spočívajících v náboženství (provedení křtu manželky útočnicka) pouze konstatoval, že se policie těmito útoky zabývala, pokud se na ně stěžovatele dotazovala. Stěžovatel nicméně uváděl, že policisty nezajímala ani tak újma stěžovatele, jako spíš

důvody, pro které byl napaden, a pro které se pozornost policistů stočila na náboženské aktivity stěžovatele. Součástí rozhodnutí žalovaného přitom nejsou ani obecná zjištění k možnosti účinné (nikoliv pouze formální) ochrany v zemi úvodu, tj. k tomu, zda zde existuje účinný právní systém pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo způsobení vážné újmy, ani konkrétní zjištění, zda stěžovatel – v postavení pastora neregistrované křesťanské církve – má k takové ochraně přístup (srov. čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice).

[62] Nejvyšší správní soud tedy musí přisvědčit stěžovateli v tom ohledu, že informace, které žalovaný shromáždil k výše uvedeným okolnostem, jež by mohly zakládat odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, nelze hodnotit jako dostatečné. Lze mít přitom za to, že dosud shromážděné informace ve spojení s podklady předloženými stěžovatelem spíše nasvědčují závěru, že trestní stíhání stěžovatele jako významného představitele baptistické církve má určitý diskriminační podtext právě z náboženských důvodů, resp. že stěžovatel je z náboženských důvodů pronásledován.

[63] Co se týká námitky nedostatečného posouzení důvodu neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, stěžovatel jí nedoprovodil žádnou argumentací. Postačí tedy konstatovat, že touto námitkou se žalovaný zabýval dostatečně a rovněž městský soud se s ní v intencích žalobních bodů řádně vypořádal.

[64] Ve vztahu k námitce napadající neudělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu pak stěžovatel použil argumentaci relevantní k ochraně před pronásledováním stěžovatele z důvodu náboženství (ta byla vypořádána výše), nikoli k ochraně stěžovatele před hrozbou nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu; Nejvyšší správní soud se jí proto blíže nezabýval.

VI. Náklady řízení

[65] Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek městského soudu zrušil. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského, resp. městského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. Vzhledem k tomu, že v dané věci by městský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem neměl jinou možnost, než zrušit napadené rozhodnutí žalovaného, rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. tak, že sám rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný postupovat podle závazného právního názoru vysloveného v tomto rozsudku.

[66] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před městským soudem. Stěžovatel měl ve věci úspěch, podle § 60 odst. 1 s. ř. s. mu tedy přísluší vůči žalovanému právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení. Stěžovatel byl v řízení před krajským soudem i v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem, náleží mu tedy náhrada nákladů spojených s tímto zastoupením; pro určení její výše se použije v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Náklady stěžovatele spočívají v částce odpovídající odměně advokátovi za zastupování ve výši 4 x 3100 Kč za čtyři úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, replika, účast na jednání [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu], a dále paušální náhradě hotových výdajů advokáta ve výši 4 x 300 Kč za čtyři úkony právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupce stěžovatele

pokračování

je plátcem DPH, proto se odměna a náhrada hotových výdajů zvyšují o částku odpovídající této dani, tj. o 2856 Kč. Celkem tedy náklady vynaložené stěžovatelem na jeho právní zastoupení v řízení o žalobě činí částku ve výši 16 456 Kč.

[67] V řízení o kasační stížnosti má stěžovatel právo na náhradu nákladů právního zastoupení za dva úkony ve věci (sepis kasační stížnosti, replika) ve výši 2 x 3100 Kč a dva režijní paušály ve výši 2 x 300 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 4 advokátního tarifu, vše zvýšeno o částku odpovídající DPH, tj. 1428 Kč, celkem tedy 8228 Kč. Žalovaný je tak povinen zaplatit stěžovateli celkem za obě řízení 24 684 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce stěžovatele.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 19. února 2021

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu